

РЕШЕНИЕ

№ 32

гр. София, 15.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 9-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на тринадесети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Светла Станимирова

Членове: Рени Ковачка
Васил Василев

при участието на секретаря Валентина Игн. Колева
като разгледа докладваното от Светла Станимирова Въззивно търговско дело № 20211001000394 по описа за 2021 година

Производството е образувано **по въззивна жалба на ответниците в първата инстанция „ТРУФЕЛ“-ООД, „АВА ГОЛД 2008“-ЕООД, „ТЕРРЕМОТО“-ООД, В. Г. Н., П. Ц. Н. и Е. П. Н.** чрез пълномощника им адв.Я.М. против решение №260589 от 18.12.2020 г. на СГС, ТО, VI-22 състав, постановено по Т.д.№ 2353/2018 г., *с което са уважени предявените от „БМ ЛИЗИНГ“-ЕАД положителни установителни искове по чл.422 ГПК и е признато за установено, че ответниците дължат солидарно на ищеца следните суми: 39 206.05 лева - сбор от изискуеми лизингови вноски за периода от 09.08.2016 г. до 29.11.2017 г. по Договор за финансов лизинг от 05.11.2014 г., ведно със законната лихва от 30.04.2018 г. до изплащане на вземането; 7 841.15 лева - дължима сума за ДДС и лихва върху разсрочения ДДС за периода от август 2016 г. до ноември 2017 г.; 18 160 лева - корекция на ДДС, на основание чл. 12.7 от ОУ към Договора за финансов лизинг, във вр. с чл.79, ал.6 ЗДДС; 493.75 лева - заплатена премия по застраховка „Каско“, представляваща четвърта вноска с падеж 04.09.2016 г. по застрахователна полица № 0306C008824/ 30.11.2015 г.; 5 439.82 лева-неустойка за забавено плащане, на основание чл.9.1 от ОУ към Договора за финансов лизинг, начислена за периода от 29.08.2017 г. до 29.11.2017 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл.417 ГПК от 16.05.2018 г., по гр.д. № 27794/2018 г. по описа на СРС, 90 състав.*

Обжалва се решението **и в частта**, с която са отхвърлени предявените от ответниците, настоящи жалбоподатели, против ищеца

инцидентни установителни иски по чл.26,ал.1,предл.3 ЗЗД, че разпоредбите на т.12.7, т.12.8 и т.9.1 от Общите условия, приложими към Договора за финансов лизинг от 05.11.2014 г. *са нищожни като накърняващи добрите нрави.*

Обжалвано е и решението **в частта за разноските**, възложени върху ответниците – 4 887,04 лева за исковото и 3 019,93 лева за заповедното.

Жалбоподателите излагат доводи за неправилност на решението поради съществено нарушение на процесуалните правила, нарушение на материалния закон и необоснованост. Жалбата е подробно мотивирана. Твърди се от жалбоподателя, че решението не е мотивирано. Съдът неправилно бил приложил материалния закон и неправилно е достигнал до правния извод, че между В.Н. и „БМ Лизинг“ ЕАД е налице валидно сключен договор за лизинг, както и че по отношение на съдлъжниците по договора няма договор за поръчителство. Неправилно и в нарушение на материалния закон съдът бил приел, че след противозаконното отнемане на веща от владението на лизингополучателя, той (респективно неговите съдлъжници) дължат плащане на лизинговите вноски, данък и застраховки. Неправилно и в нарушение на материалния закон съдът е отхвърлил инцидентния установителен иск на ответниците за прогласяване за нищожни клаузите на т. 9.1., т. 12.7. и т. 12.8. от Общите условия към договора лизинг. Неправилно било отхвърлено възражението за прихващане от страна на ответниците.

Молят съда да отмени обжалваното решение изцяло и вместо него постанови друго, с което отхвърли предявените иски, като приеме договора за изцяло нищожен по отношение на ответницата В.Н., а по отношение на всички ответници да обяви за нищожни на посоченото основание клаузите на т.9.1, т.12.7 и т.12.8 от Общите условия към договора за лизинг.

В писмения си отговор ищецът „БМ ЛИЗИНГ“-ЕАД излага подробни съображения за неоснователност на жалбата. Поддържа изцяло мотивите на първоинстанционния съд като обосновани и законосъобразни. Моли съда да потвърди решението като законосъобразно и правилно.

Софийският Апелативен съд, търговско отделение, 9-ти състав, като провери обжалвания съдебен акт във връзка с оплакванията в жалбата, доводите, развити в отговора и събраните доказателства, приема следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежни страни в законния срок. Разгледана по същество е **НЕОСНОВАТЕЛНА** поради следното:

Въззивният съд намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно – законосъобразно и обосновано, поради което и на основание чл.272 ГПК препраща към мотивите на първоинстанционния, които напълно споделя.

Между страните не е спорно, че са обвързани от валидно облигационно

правоотношение, възникнало от Договор за финансов лизинг от 05.11.2014 г., с нотариална заверка на подписите, сключен от „БМ Лизинг“-ЕАД като лизингодател и „Труфел“-ООД като лизингополучател, като предмет на договора **верижен багер „JCB“**, модел JS220LC, със сериен номер №JCBBS22DJ816117 двигател №4HK1XYSJ02430508, с година на производство - 2008 година. Според чл.2 от договора, активът е изключителна собственост на лизингодателя до изричното прехвърляне на собствеността му по реда и при условията на договора и общите условия /ОУ/, като лизингополучателят ще ползва актива в съответствие с ОУ на лизингодателя за договори за финансов лизинг, както и при условията на договора. Съгласно чл.3 от договора, цената за придобиване на актива е 58 031. евро без ДДС, а според чл.5 *лизинговата цена е 65 414.12 евро без ДДС, като следва да се заплаща на 36 месечни лизингови вноски*, определени в приложение № 2- неразделна част от договора. Съгласно **чл.5.1, лизинговата цена** представлява сбора от първоначална вноска от 20 311.07 евро без ДДС – главни без първоначалната вноска от 37 720.56 евро без ДДС / чл. 5.2/, договорна лихва размер на 7 382.49 евро / чл. 5.3/ и ДДС 11 606.33 евро /чл. 6/. Съгласно чл.13 активът следва да бъде предоставен на лизингополучателя с подписването на приемо-предавателен протокол. **Не е спорно**, че с Приемо-предавателен протокол от 15.12.2014 г. „Труфел“ ООД е получил държането на верижния багер JCB.

Наред с главния длъжник – лизингополучателя „Труфел“-ООД, като съдлъжници /солидарни длъжници/ са се задължили лицата: Е. П. Н., В. Г. Н., Г. Ц. Н., „Астра-Перла 2008“ ЕООД и „Терремото“ ООД, представлявани от управителя В.Н..

В **чл.15 от Договора за финансов лизинг** е посочено, че солидарните длъжници Е. П. Н., В. Г. Н., Г. Ц. Н., „Астра-Перла 2008“ ЕООД и „Терремото“ ООД, на основание чл.121 от ЗЗД се съгласяват и заявяват, че неотменимо, солидарно с лизингополучателя и безусловно се задължават спрямо лизингодателя да отговарят за изпълнението на всяко задължение, което лизингополучателят по Договора за финансов лизинг е поел, или ще поеме, е възникнало или ще възникне, и което произтича или е свързано с договора за лизинг. *Посочено е, че разбират, че носят солидарна отговорност за изпълнението на задълженията на лизингополучателя.*

Не е спорно също, че лизингополучателят „Труфел“-ООД е отдал под наем лизинговата вещь /верижния багер/ на наемателя И. Ц. по силата на **Договора**

за наем на превозно средство от 21.07.2016 г., чийто срок е 1 месец /раздел II т.1 от наемния договор/.

В чл.14 от Договора за финансов лизинг е предвидено, че *лизингодателят сключва и поддържа през целия срок на договора застраховки на актива* в съответствие с изискванията, посочени в ОУ в своя полза, но за сметка на лизингополучателя, като застраховките следва да сочат лизингодателя като единствен получател на застрахователни обезщетения.

Не е спорно, че лизингодателят е изпълнил поетото задължение, видно от представената **комбинирана застрахователна полица № 0306C008824 от 30.11.2015 г. за застраховка „Каско“ и „Злополука“ на процесния багер**, сключена със ЗАД „Армеец“-АД за срок от 12 месеца, считано от 05.12.2015 г. до 04.12.2016 г. Застрахователната сума е 66 000 евро, а **застрахователната премия** по покрити рискове клауза II - пълно автокаска и допълнителни договорености- допълнително покритие за строителна, земеделска и горска техника, **е в размер на 1 936.27 лева. Предвидено е премията по полицата да се заплати на 4 равни вноски от 493.75 лева.** Приложена е сметка от 15.09.2016г., с поредност на вноската - 4, за сумата от 493.75 лева.

Не е спорно, че на 29.07.2016г. лизинговата вещ /верижният багер/ е бил противозаконно отнет от владението на наемателя И. Ц. /откраднат/, както и това, че **застрахователят е отказал да заплати застрахователно обезщетение на лизингодателя „БМ Лизинг“**. Мотивите за отказа са, че не е предаден контактния ключ на багера, както и неразкриването на информация, че същият е отдаден под наем. За последното обстоятелство лизингодателят е бил уведомен. Това се установява от Писмо вх. №252/19.01.2017 г. до „БМ Лизинг“-АД, изпратено от ЗАД „Армеец“ АД с копие до „Труфел“-ООД относно преписка по щета №10016030124291, образувана по събитие от 29.07.2016г. относно противоправно отнемане на верижния багер. В писмото е посочено, че е налице нарушение на ОУ на застраховка МПС „Каско“, което се явява изключен риск, поради което няма основание за ангажиране отговорността на ЗАД „Армеец“ по тази щета.

Не е спорно и обстоятелството, че със сключване на Договора за финансов лизинг, лизингополучателят е приел и подписал Общите условия, както и Погасителен план – Приложение №2, неразделна част от договора.

Съгласно т.1.4. от ОУ, под „актив“ се има предвид всякакъв вид движимо имущество, предмет на договора за лизинг. В т.1.14. е предвидено, че **съдлъжник /солидарен длъжник/** е трето лице, което се задължава спрямо лизингодателя да отговаря за изпълнение изцяло и в пълен обем на задълженията на лизингополучателя по договора за лизинг. В т.5.2 е предвидено, че лизингополучателят ще ползва и ще се грижи за актива с грижата на добрия търговец и ще бъде използван съгласно неговото предназначение. Съгласно **т.5.10, лизингополучателят е длъжен да заплаща за своя сметка всички разходи, включително за данъци и застраховки и експлоатацията на актива. Рискът от погиване, кражба, повреждане или**

друга щета на актива **се носи от лизингополучателя.**

В т.5.17 от ОУ е предвидено, че лизингополучателят няма право да предоставя изцяло или частично ползването на актива на трети лица *без предварително писмено съгласие на лизингодателя.*

Съгласно **т.9.1 от ОУ**, в случай на неплащане изцяло, на забавено или частично плащане на която и да е дължима лизингова вноска и на всяко друго изискуемо вземане по лизинговия договор, *лизингополучателят дължи неустойка за забавено плащане в размер на 0.3% за всеки просрочен ден, начислена върху дължимите и неплатени суми по договора*, като неустойката за забавено плащане се дължи от датата, на която не е извършено изцяло плащането на дължимата лизингова вноска, респ. от датата, на която не е платено всяко друго изискуемо вземане по договора до датата на окончателното изплащане на дължимата сума.

Съгласно т.11, лизингополучателят няма право да влиза в отношения с трето лице или да сключва договори, които предвиждат използването на актива от трето лице, различно от лизингополучателя.

Съгласно т.12.1.2, *лизингодателят ще сключи необходимите застраховки*, включително за „Каско“ при указано в лизинговия договор застрахователно дружество. Лизингополучателят се задължава да упражнява правата по всеки застрахователен договор.

Според **т.12.7 от ОУ**, **в случаите**, в които през времето на действие на лизинговия договор, в резултат на щета, унищожаване, липса, брак, пълно погиване на актива или по други предвидени в закон случаи, **за лизингодателя възникне задължение да извърши корекция на ползвания данъчен кредит за актива по реда на ЗДДС или друг приложим нормативен акт**, лизингополучателят дължи на лизингодателя **заплащането на цялата сума на коригирания данък добавена стойност**, като това задължение възниква на това самостоятелно основание и независимо от всякакви други задължения на лизингополучателя по договора за лизинг. Предвидено е още, че *лизингодателят ще приспадне сумата от полученото застрахователно обезщетение заедно с цялата неизплатена главница към времето на получаването на обезщетението*, а остатъкът от застрахователната сума ще бъде изплатен на лизингополучателя.

В **т.12.8 от ОУ** е предвидено, че *настъпването на застрахователно събитие /независимо дали е покрито от съответната застрахователна полица или не, включително случаите на кражба или тотална щета на актива/ не освобождава лизингополучателя от задължението да плаща лизинговите си вноски и да изпълнява добросъвестно всички свои задължения съгласно договора за лизинг и Общите условия по договора.*

Спорно между страните е обстоятелството, дали лицата Е. П. Н., В. Г. Н., П. Ц. Н., „Астра-Перла 2008“-ЕООД и „Терремото“-ООД, **посочени и подписали Договора за финансов лизинг като съдлъжници /солидарни длъжници/, всъщност имат качеството на поръчители по см. на чл.138 и сл. от ЗЗД** и приложение следва да намери разпоредбата на чл.147, ал.1, изр.1 ЗЗД.

Спорен е също въпроса, дали В. Г. Н. в лично качество, като ФЛ е подписала Договора за финансов лизинг и оттук дали в това си качество е съдължник по този договор, като прави възражение за нищожност на договора поради липса на съгласие от нейна страна.

Спорен е въпроса, дали клаузите на т.9.1, т.12.7, т.12.8 и т.5.17 от Общите условия, са нищожни поради нарушение на добрите нрави, а по последната точка и поради нарушаване на забраната по чл.37а от ЗЗК, във връзка с което ответниците са предявили инцидентни установителни иски.

Спорен е също въпросът, дали ответниците /лизингополучател и съдължници/ са претърпели вреди от виновно поведение на лизингодателя - бездействие по отношение на неговите преки права срещу застрахователя и отк да защити интересите си като застраховано лице. Ответникът „Труфел“ ЕООД оценява тези вреди в размер на 66 000 евро, представляващи застрахователната сума по застраховка „Каско“ на лизинговата вещ, с която сума щели да бъдат погасени вземанията по договора за лизинг, както и да бъдат изплатени пари на „Труфел“ ООД. Останалите ответници търпели вреди във връзка с принудително изпълнение, предмет на изп. д. №3464/2016 г. на ЧСИ С. Л. /образувано въз основа на издадената заповед по чл.417 от ГПК/, които вреди са в размер на 120 937.20 лева. Направили са възражение за прихващане на вземанията си за вреди от бездействието на ищеца срещу всяко едно негово вземане, предмет на настоящото дело, до погасяване на по-малкото от тях.

С нотариална покана „БМ Лизинг“-ЕАД уведомило „Труфел“ ООД, че във връзка с Договора за финансов лизинг, към 29.11.2017г. са останали неизпълнени задължения в размер на 92 606.15 лева с ДДС, представляващи неизплатени лизингови вноски, платени суми за ДДС, лихва за разсрочване на ДДС и неустойка за забава за периода 29.06.2016 г. до 29.11.2017 г. Също така е посочил, че на основание т.9.1 от ОС към договора за финансов лизинг са останали незаплатени неустойки в размер на 26 905.20 лева. Посочена е банкова сметка за заплащане на претендираните суми и е указано, че договорът е падежирал на 29.11.2017 г., като всички суми по него са изискуеми и дължими в пълен размер. В поканата е удостоверено, че същата е връчена при условията на чл.50, ал.4 от ГПК, чрез залепване на уведомление по реда на чл.47 ГПК.

По делото е установено безспорно също така, че на 30.04.2018 г. ищец подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК въз основа на договор за финансов лизинг с нотариална заверка на подписите от 05.11.2014 срещу Труфел“ ООД, „Ава Голд 2008“ ЕООД, „Терремото“ ООД, В. Г. Н., Е. П. и П. Ц. Н. за следните суми:

-39 206.05 лева - сбор от изискуеми лизингови вноски за периода от 09.08.2016 г. до 29.11.2017 г., съгласно чл.5 от Договор за финансов лизинг от 05.11.2014 г. и Приложение № 2 - погасителен план към него;

-7 841.15 лева - дължима сума за ДДС и лихва върху разсрочения ДДС периода от август 2016 г. до ноември 2017 г., съгласно чл.6 от Договор за финансов лизинг и Приложение № 2- погасителен план към него;

-18 160 лева - корекция на ДДС на основание чл.12.7 от ОУ към Договор за финансов лизинг, във вр. с чл.79, ал.6 ЗДДС;

-493.75 лева - заплатена премия по застраховка „Каско“, представлява четвърта вноска с падеж 04.09.2016 г. по застрахователна полица № 0306C008824/30.11.2015 г.;

-5 439.82 лева - неустойка за забавено плащане на основание чл.9.1 от към Договор за финансов лизинг, начислена за периода от 29.08.2017 г. до 29.11.2017 г.

Заявителят е претендирал и законна лихва върху сумата 71 140.77 лева датата на заявлението до окончателното плащане, както и направените в производството разноси.

По заявлението е образувано ч.гр.д. № 27794/2018 г. по описа на СРС 90 състав, по което е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение в основа на документ по чл. 417 ГПК и изпълнителен лист от 16.05.2018 г., с които длъжниците са осъдени солидарно да платят на заявителя общо сумата **71 140.77 лева**, от които 39 206.05 лева - сбор от изискуеми лизингови вноски за периода от 09.08.2016 г. до 29.11.2017 г. по Договор за финансов лизинг № 20141010 от 05.11.2014 г., ведно със законната лихва от 30.04.2018 г. до изплащане на вземането; 7 841.15 лева- дължима сума за ДДС и лихва върху разсрочения ДДС за периода от август 2016 г. до ноември 2017 г.; 18 160 лева- корекция на ДДС, на основание т.12.7 от ОУ към Договор за финансов лизинг, във вр. с чл.7 ал.6 ЗДДС; 493.75 лева- заплатена премия по застраховка „Каско“,представлява четвърта вноска с падеж 04.09.2016 г. по застрахователна полица № 0306C008824/30.11.2015 г.; 5 439.82 лева- неустойка за забавено плащане, на основание т.9.1 от ОУ към Договора за финансов лизинг, начислена за периода 29.08.2017 г. до 29.11.2017 г., както и разноси в размер на 1 422.82 лева за държавна такса и 1 597.11 лева за адвокатско възнаграждение. В законоустановения двуседмичен срок от връчване на заповедта, *ответниците*

длъжници възразили срещу издадената заповед и съдът указал на кредитора да предяви иск за установяване на вземанията си по заповедта, във връзка с което рамките на срока по чл.415, ал.1 от ГПК е образувано настоящето производство

Установени са също така от вписванията в Търговския регистър промени в наименованията и правно организационните форми на ищеца, първия ответник /главен длъжник/ и съдлъжниците – ЮЛ в следния смисъл: промяна в правно-организационната форма на ищеца от АД в „БМ лизинг“-ЕАД; вписани са промени в наименованието на „Ава голд 2008“-ЕООД - съответно от „Астра Перла 2008” в „Ава 2008” и от „Ава 2008” в „Ава голд 2008“-ЕООД. След приключване на устните състезания е вписана промяна в правно-организационна форма на ответника „Терремото” - от ООД в ЕООД.

За установяване съществуването и дължимостта на претендираните от ищеца суми е прието заключение на **съдебно-счетоводната експертиза**, неоспорено от страните. От същото се установява, че *в счетоводството на ищеца са записани задълженията /погасени и непогасени/ по Договора за финансов лизинг от 05.11.2014г. и към датата на подаване на заявлението за издаване заповед за изпълнение - 30.04.2018г. са в размер на 232 672.46 лв., както вещно лице е посочило в табличен вид включените в тази сума задължения по вид, размер и период, за който се дължат. **Направените погашения** от длъжника „Труфел“ ООД и солидарните длъжници по Договора за финансов лизинг до датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение - 30.04.2018г. са в размер на 47 707.54 лв., с която сума „БМ Лизинг“ ЕАД е погасил следните задължения: главница - 20 696.08 лева; лихва - 7 684.11 лева; ДДС - 4344.13 лева; такса разсрочване на ДДС - 1536.81 лева; застраховка по договор - 1 489.98 лева; неустойка по застраховка - 345.68 лева; неустойка по договор - 8605.11 лева и други разходи – 3 005.64 лева.*

След извършените погасявания със сумата в размер на 47 707.54 лв., **остатъчното задължение на лизингополучателя е в размер на 184 964.92 лв.** Вещното лице посочва конкретно какви са лизинговите вноски в общ размер от 261.13 лв., които са погасени със сумата от 47 707.54 лева. *Длъжниците по договора за финансов лизинг са в забава на плащанията си от 29.08.2015 г. Остатъчните задължимите застрахователни премии по сключения застрахователен договор на лизинговото имущество не е платена от ответника „Труфел“-ООД само четвъртата вноска с падеж 04.09.2016 г., в размер на 493.75 лв.*

Претендираният **общ размер на задълженията** на лизингополучателя и солидарните длъжници по договора за финансов лизинг за периода от 09.08.2016г. до 29.11.2017г., към датата на подаване на

заявлението за издаване на заповед за изпълнение - 30.04.2018г., **е 71 140.77 лв.** /39 206.05 лева неплатени лизингови вноски +7 841.15 лева неизплатен ДДС и лихви върху разсрочен ДДС+5 439.82 лева неустойки +18 160 лева корекция на ДДС + 493.75 лева задължения по застраховка „Каско“/. Вещото лице е конкретизирало посочените пера, влизащи в сумата от 71 140.77 лева в табличен вид.

Общият размер на задълженията на лизингополучателя и солидарните длъжници по Договора за финансов лизинг **към датата на изготвяне на експертизата - 26.11.2019г. възлиза на 125 359.99 лв.** /184 964.92 лева задължения към 30.04.2018 г. - 59 604.93 лева погасявания след тази дата/. Погасената сума е събрана в рамките на образувано изпълнително производство по описа на ЧСИ М. П..

*Ищецът е начислил и внесъл в полза на Държавата коригиран ДДС, съгласно Протокол №86/31.07.2016г., с основание корекция по чл.79, ал.6 от ЗДДС, по договор за лизинг **в размер на 18 160 лв.** От извършената проверка в счетоводството на ищеца е установено, че коригираният ДДС в размер на 18 160 лв. е внесен съгласно действащата към този момент разпоредба на чл.79, ал.6 от ЗДДС с платежно нареждане от 10.08.2016 г. и е включен в дневника за продажби, подаден със Справка-декларация в ТД на НАП. Ползваният данъчен кредит от ищеца е в размер на 22 700 лева. За ползвания данъчен кредит е издадена фактура №305/13.12.2014г. от „Куадра машинери“ ЕООД /продавача на лизинговата вещ/, с основание „употребяван верижен багер 4JCB JS220, сериен №JCBJS22DJ81611752, двигател №4HK1XSJ02430508“. Данъчната основа на цитираната фактура е 113 500 лв., ДДС 22 700.00 лв. Фактура № 305/03.12.2014г. е декларирана в дневник за покупки по ЗДДС от м. декември 2014 г.*

При така установените факти, при отделяне на спорните от безспорните, могат да се направят следните правни изводи:

Страните са обвързани от валидно възникнало облигационно правоотношение по силата на Договор за финансов лизинг от 05.11.2014 г., с нотариална заверка на подписите, сключен от „БМ Лизинг“-ЕАД като лизингодател и „Труфел“-ООД като лизингополучател и солидарни длъжници П. Н., В. Г. Н., П. Ц. Н., „Астра-Перла 2008“ ЕООД и „Терремото“ ООД, като предмет на договора е верижен багер „JCB“, модел JS220LC, произведен през 2008 година. **По силата на чл.342,ал.2 от ТЗ**, в който е дефиниран договора за финансов лизинг, ищецът като лизингодател е придобил конкретно индивидуализиран верижен багер, избран от лизингополучателя и е предоставил същия на ответника - лизингополучател „Труфел“ООД за ползване, а от своя страна лизингополучателят се е задължил да заплаща уговорената лизингова ц

При тълкуване волята на страните, изразена в Договора за лизинг, съд намира, че трите ФЛ и двете дружества **са подписали договора именно в**

качеството на съдлъжници по см. на чл.121 вр. чл.101 от ЗЗД, а не като поръчители на основание чл.138 ЗЗД. Тази тяхна воля е недвусмислено израз в текста на договора. Не е спорно, че процесният договор за финансов лизинг е търговска сделка (от обективна и от субективна страна). С оглед на това са приложими разпоредбите на Търговския закон като специални и по-конкретно чл.304 от ТЗ, според който, когато при сключване на търговска сделка две или повече лица поемат общо задължение, се смятат за солидарни длъжници, ако от сделката не следва друго. Такова „друго“ в Договора за финансов лизинг не е посочено. Разпоредбата на чл.304 от ТЗ говори за солидарност, без да препраща към института на поръчителството или по някакъв начин да използва негови синоними. От това следва, че по отношение на поелите общо задължение лица се прилага общият режим на пасивна солидарност, уреден подробно в чл.121-127 от ЗЗД, а не института на поръчителството. Видно от текста на договора, страните наименовани като Лизингодател („БМ Лизинг“-ЕАД), Лизингополучател („Труфел“-ООД) и Съдлъжник („АВА Голд 2008“ ЕООД (с предишно наименование „Астра-Перла 2008“ ЕООД), „Терремото“ ООД, В. Г. Н., Е. П. Н. П. Ц. Н.). Посоченото качество на страните не е случайно и отразява действителната им воля, обективизирана в договора. Това се потвърждава и от самия текст на договора за финансов лизинг, в който **в чл.15** изрично е посочен че солидарните длъжници се задължават да отговарят пред лизингодателя за изпълнението на поетите от лизингополучателя задължения, при условията на чл.121 и чл.124 от ЗЗД.

Неоснователно е направеното от ответницата В.Н. възражение, че договорът не е произвел действие спрямо нея, тъй като е нищожен поради липса на изразено от нея съгласие за сключването му, доколкото липсва положен подпис, за който изрично да е посочено, че е поставен от нея в качеството ѝ на физическо лице. Правилно първоинстанционният съд е приел, че между В.Н. и „БМ Лизинг“ ЕАД е налице валидно сключен договор за лизинг. В постановеното по реда на чл.290 от ГПК **Решение № 20 от 10.04.2018 г. на ВКС, I т.о. по т.д. 1519/2017г., което настоящият състав напълно споделя, е прието**, че когато в текста на единен договор изрично е предвидено, че представляващия търговското дружество, което е страна по него се задължава да носи солидарна отговорност за задълженията на същото, за да породи тази уговорка ефект спрямо него, като физическо лице, не е необходимо той да положи отделен подпис с указание, че се полага в лично качество. Наличието на валидно положен от него един подпис в документа го обвързва и в двете качества.

В случая е безспорно, че В.Н. е положила подписа си под единния документ /Договора за финансов лизинг/ **в качеството си на законен представител на двамата от солидарните длъжници „Ава Голд 2008“ ЕООД** /предишно наименование „Астра- перла 2008 „ ЕООД/ и „Терремото“ ООД, ка в текста на договора изрично е вписано, че Н. е съдлъжник и съгласно чл.15 от договора поема неотменимо солидарно с лизингополучателя и безусловно задължение да отговаря за изпълнението на всяко негово задължение, поето с

договора за лизинг, включително и такова, което ще възникне в бъдеще и е свързано и произтича от този договор. *Върху договора е направено и нотариално удостоверяване, че Н. е положила подписа си, както като законен представител на дружествата „Ава голд 2008“ ЕООД и „Терремото“ ЕООД, така и в лично качество.* Затова и липсата на положен отделен подпис от нея под текста на договора, в качеството ѝ на физическо лице, не обосновава извод за нищожност на договора спрямо нея. Поради това възраженията, поддържани във въззивната жалба в тази насока са неоснователни. Освен всичко това, същата е направила това възражение в първото по делото заседание, поради което същото е било преклудирано, тъй като не е било направено в отговора на исковата молба и допълнителния отговор.

Между страните не е спорно, че ищецът в качеството си на лизингодател е изпълнил задължението си да придобие собствеността върху лизинговата вещ да я предостави за ползване на ответника - лизингополучател. Ответниците не твърдят и не доказват да са изпълнили задължението си за плащане на лизинговите вноски за ползването на лизинговата вещ за процесния период от 09.08.2016 г. до 29.11.2017 г., които съобразно уговореното в договора и заключението на ССЕ възлизат на **39 206.05 лева**. Съдът намира за неоснователен довода на ответниците, че тези лизингови вноски са недължими, тъй като не е имало основание за тяхното начисляване, предвид обстоятелството, че към този момент вещта, предмет на договора за лизинг, е противозаконно отнета, с което договорът следва да се счита прекратен по право.

Правната природа на процесния договор е *Договор за финансов лизинг* уреден в чл.342, ал.2 от ТЗ. С договора за финансов лизинг лизингодателят се задължава да придобие вещ от трето лице при условия, определени от лизингополучателя, и да му я предостави за ползване срещу възнаграждение. За разлика от оперативния лизинг, *финансовият лизинг съчетава мандатния елемент - поръчката на лизингополучателя, с финансово-кредитния елемент - придобиването на вещта от лизингодателя с негови средства и последващото изплащане от лизингополучателя под формата на възнаграждение за ползване - лизингови вноски.* По своята същност **финансовият лизинг представлява специфична финансова операция за предоставяне на кредит във веществена форма по избор на лизингополучателя.** С него лизингодателят, финансирайки с свои средства покупката на съответната вещ по поръчка на лизингополучателя, практика отпуска кредит на лизингополучателя в размер на покупната цена, като

си осигурява възстановяване на инвестицията чрез заплащане на лизингово възнаграждение, плащано чрез отделни лизингови вноски на определени интервали от време. За разлика от оперативния лизинг, при договора за финансов лизинг размерът на лизинговото възнаграждение /общата стойност на лизингов вноски/ е калкулирано по такъв начин, че покрива първоначалната стойност на актива /вещта/, разностите на лизингодателя и неговата печалба. Докато при оперативния лизинг интересът на лизингодателя е получаване на отделната лизингова вноска, при финансовия лизинг интересът е получаване на цялото лизингово възнаграждение.

Съгласно постановеното по реда на чл.290 ГПК **решение № 67/ 09.12.2019 г. на ВКС, II т.о., по т.д. № 1553/2018 г.**, *нормите, уреждащи рисковете са диспозитивни, поради което страните могат да уговорят нещо различно. И двустранните договори общото правило е, че рискът се носи от длъжника. При погиване изцяло или отчасти на наетата вещ, разпоредбата на чл.231, ал.3 от ЗЗ препраща към правилото на чл.89 ЗЗД, съгласно което рискът би следвало да се носи от наемодателя, който е в невъзможност да изпълни основното си задължение да предостави ползването на вещта поради обективни причини. Тогава правилото се прилага и при оперативния лизинг - арг. от чл.347, ал.2 от ТЗ.*

Няма обща норма относно случаите, в които рискът при обективна невъзможност за изпълнение се носи от кредитора, като регулацията е с отделни разпоредби. Една от тях е **нормата на чл.343 ТЗ, която предвижда, че рискът от случайното погиване или повреждане на вещта при финансов лизинг е за лизингополучателя.**

Ако при настъпване на случайно събитие по договор за финансов лизинг се приложи чл.89 ЗЗД, означава да се игнорира специалното правило на чл.343 ТЗ според което рискът е за лизингополучателя. Това правило произтича от факта, че договорът за финансов лизинг представлява „кредит във веществена форма по избор на лизингополучателя”, като рискът се носи от лизингополучателя, независимо от наличието или не на включена клауза за изкупуване. В този смисъл е решение №170 от 23.07.2012 г., по т. д. № 806/2010 г. на II т.о. на ВКС. В чл.3 ТЗ се съдържа общо правило за разпределение на последиците от риска при обективна невъзможност за изпълнение на договор за финансов лизинг, което е приложимо при всички проявени форми на случайно събитие, което е видно и от наименованието на разпоредбата - „Риск”. Кражбата, съгласно чл.194, ал.1 НК,

отнемане на чужда движима вещ от владението на другото без негово съгласие намерение противозаконно да я присвои. Тя е непредвидимо и непредотвратимо действие, което не може да се вмени във вина на длъжника и води до невъзможност същият да изпълни, поради което се явява случайно събитие. В т.насока е и решение № 817 от 26.11.2009г. по гр.д. № 1126/2008г. на IV г.о. на ВКС, в което е прието, че противоправното отнемане на отдадената в заем вещ представлява непредвидимо и непреодолимо действие на трето лице - случайно събитие. Затова и противозаконното отнемане на вещта - предмет на договора за финансов лизинг се обхваща от разпоредбата на чл.343 от ТЗ. В случая страни не са уговорили нещо различно от предвиденото в чл.343 от ТЗ правило за разпределение на риска. Именно поради правната природа на договора за финансов лизинг - „кредит във веществена форма по избор на лизингополучателя”, във връзка с разпоредбата на чл.343 ТЗ и т.12.8 от Общите условия към договора за финансов лизинг, са неоснователни доводите, изложен във въззивната жалба, че поради кражбата на лизинговата вещ договора е развален по право по силата на чл.89 ЗЗД и кредиторът не може повече да изпълнява своето задължение да предостави за ползване на лизингополучателя вещта.

В **т.12.8** от Общите условия към договора е предвидено, че **настъпването на застрахователното събитие** /независимо дали е покрито от съответната застрахователна полица или не, включително случаите на кражба и тотална щета на актива/ **не освобождава лизингополучателя от задължението да плаща лизинговите си вноски и да изпълнява добросъвестно всички сво** задължения съгласно договора за лизинг и **Общите условия по договора.**

Ответниците са предявили инцидентен установителен иск за прогласяване нищожността на тази клауза от Общите условия с твърдението, че същата противоречи на добрите нрави по см. на чл.26, ал.1, предл. 3 ЗЗД.

Според мотивите в т.3 на задължителното за съдилищата **ТР №1/2009 на ОСТК на ВКС**, добрите нрави са морални норми, на които законът е придал правно значение, защото правната последица от тяхното нарушаване е приравнена с тази на противоречието на договора със закона (чл.26, ал.1 ЗЗД). Добрите нрави не са писани, систематизирани и конкретизирани правила, а съществуват като общи принципи или произтичат от тях.

Съдебната практика е последователна и безпротиворечива, че

добрите нрави поначало имат неформален характер и са неписани правила за поведение, съществуват като общи принципи или произтичат от тях, каквито са принципът на справедливостта и добросъвестността. Съгласно разпоредбата на чл.26, ал.1 ЗЗД, нищожни са договорите, които противоречат на закона или го заобикалят, както и *договорите, които накърняват добрите нрави*, включително и договорите върху неоткрити наследства. В правната доктрина накърняването на добрите нрави се определя като обективно основание за нищожност на сделките, т.е. субективното отношение на лицата, които извършват сделката, към правилата на добрите нрави и тяхното нарушаване няма правно значение. Следователно, за да бъде прогласена за нищожна сделката на това основание, достатъчно е тя обективно да бъде в противоречие с общоприетите правила за добрите нрави. Преценката за нищожност поради накърняване на добрите нрави се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора, като за прогласяване нищожността на основание чл.26, ал.1, предл. трето ЗЗД е необходимо бланкетната норма да се запълни със съдържание, като съдът издири конкретното неписано правило, което тя нарушава и прецени дали то се включва в обхвата на понятието „добри нрави“ по смисъла на закона.

Съдът намира, че в случая не се установява постигнатото съгласие в т.12.8 от ОУ да е в противоречие с някакви етични правила и норми, които да са част от понятието „добри нрави“. Напротив, тази клауза изцяло съответства на възприетото в нормата на чл.343 от ТЗ правило за разпределение на риска. Изключено е изцяло съобразена със закона клауза от двустранен договор да противоречи на добрите нрави, защото в противен случай самата законова разпоредба би им противоречала, което е недопустимо. Предвид изложеното, *предявеният от ответниците инцидентен установителен иск се явява неоснователен* и правилно съдът го е отхвърлил.

Отделно от това, лизингополучателят няма качеството на потребител по смисъла на Закона за защита на потребителите, както твърди жалбоподателят. Съгласно § 13 от ЗЗП, „потребител“ е всяко физическо лице, което придобива стоки или ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност, и всяко физическо лице, което като страна по договор по този закон действа извън рамките на своята търговска или професионална дейност.“ Лизингополучателят е юридическо лице, поради което са неоснователни възраженията му за недействителност на т.12.8 и т.9.1 от Общите условия към договора за лизинг и на това основание.

Инцидентен установителен иск е предявен и за прогласяване нищожност по см. на чл.26, ал.1, предл. 3 ЗЗД на клаузата на т.12.7 от ОУ.

Според **т.12.7 от ОУ**, в случаите, в които през времето на действие на лизинговия договор, в резултат на щета, унищожаване, липса, брак, пълно погиване на актива или по други предвидени в закон случаи, за лизингодателя възникне задължение да извърши корекция на ползвания данъчен кредит за актива по реда на ЗДДС или друг приложим нормативен акт, лизингополучателят дължи на лизингодателя заплащането на цялата сума на коригирания данък добавена стойност, като това задължение възниква на това самостоятелно основание и независимо от всякакви други задължения на лизингополучателя по договора за лизинг. Предвидено е още, че *лизингодателят ще приспадне сумата от полученото застрахователно обезщетение заедно с цялата неизплатена главница към времето на получаването на обезщетението*, а остатъкът от застрахователната сума ще бъде изплатен на лизингополучателя.

Съдът намира, че и тази клауза е изцяло съобразена и произтича от закона – чл.79,ал.3 от ЗЗДС в редакцията му към момента на сключване на лизинговия договор, на чл.343 от ТЗ и не противоречи на добрите нрави. Следва да се отчете и една от основните характеристики на договора за финансов лизинг при него размерът на лизинговото възнаграждение /общата стойност на лизинговите вноски/ е калкулирано по такъв начин, че покрива първоначалната стойност на актива /вещта/, разноските на лизингодателя и неговата печалба.

Правото на лизингодателя да ползва данъчен кредит е един от основните елементи, въз основа на който е изчислена лизинговата цена по договора и дължимите от лизингополучателя суми. ДДС /в размер на 20%/ представлява 1/5 от цената на лизинговата вещь и всеки случай, в който възникне задължение за възстановяването му от лизингодателя, това пряко рефлектира върху доходността на конкретната сделка. В случая, във връзка с настъпилото застрахователно събитие - кражба на лизинговата вещь, за лизингодателя е възникнало задължение за коригиране на ползвания при покупката на лизингов вещь данъчен кредит. Според разпоредбата на чл.79, ал.3 от ЗДДС, регистрирано лице, което изцяло или частично е приспаднало данъчен кредит за произведени закупени, придобити или внесени от него стоки, при унищожаване, установяване на липси или при бракуване на стоките, както и при промяна на предназначението им, за което вече не е налице право на приспадане на данъчен кредит, начислява дължи данък в размер на приспаднатия данъчен кредит.

В случая публичното задължение на „БМ Лизинг“ ЕАД възниква пряко по силата на закона и то трябва да извърши корекция по реда на чл.79, ал.6, т.2 ЗДДС за приспаднатия при закупуването данъчен кредит. Лизинговата вещь се придобива от лизингодателя с цел предоставяне ползването ѝ на лизингополучателя. И рискът от случайното погиване или повреждане на вещи по договора за финансов лизинг се носи от лизингополучателя. Затова, с оглед разпоредбата на чл.343 ТЗ, в **т.12.7** от Общите условия страните са договорили, ако „...за лизингодателя възникне задължение да извърши корекция на ползвания данъчен кредит за актива по реда на ЗДДС и/или друг приложим нормативен акт лизингополучателят дължи на лизингодателя цялата сума за коригирания данък добавена стойност“. В настоящия случай е възникнало задължение за лизингодателя да извърши корекция на ползвания данъчен кредит за актива по реда на ЗДДС и същият има право да търси цялата сума за коригирания ДДС от

лизингополучателя и солидарните длъжници, тъй като риска се носи от тях. С оглед изложеното, възникналите задължения за извършване на корекция по ред на чл.79, ал.6, т.2 от ЗДДС за приспаднатия при закупуването данъчен кредит, следва да се понесе от ответниците, които по договора за финансов лизинг носят риска за лизинговата вещ.

Клаузата на т.12.7 от Общите условия е съобразена изцяло със закона ТЗ и ЗДДС и не нарушава добрите нрави. Затова правилно съдът не е уважил инцидентния установителен иск за нищожност и на тази клауза.

От приетата по делото ССЕ се установява, че лизингодателят е начислил и внесъл в полза на държавата **коригиран ДДС**, с основание корекция по чл.79 ал.6 от ЗДДС по Договор от 05.11.2014 г. **в размер на 18 160 лева**. Поради това правилно съдът е приел, че вземането на ищеца „БМ Лизинг“ ЕАД в размер на 160 лева, представляващо начислен по чл.79 от ЗДДС данък съществува.

Видно от подписания от страните договор и погасителен план, неразделна част от договора като Приложение № 2 към него, е предвидено *на съответния падеж освен дължимата месечна лизингова вноска, лизингополучателят да погасява и съответния ДДС и лихвата за финансиране ДДС*. **Ответниците не твърдят и не доказват да са платили дължимата по погасителния план сума за ДДС и лихва върху него за периода от август 2016 г. до ноември 2017 г. в размер на 7 841.15 лева**, поради което установителния иск за съществуването на така присъденото със заповедта за изпълнение по чл. 417 от ГПК вземане **е основателен и доказан по размер**.

Предвид установената липса на плащане на дължимите за процесния период от 09.08.2016 г. до 29.11.2017 г. лизингови вноски в уговорения от страните срок, съгласно погасителния план - Приложение №2 към договора, **лизингополучателят и солидарните длъжници дължат на ищеца обезщетен за забавено плащане в размер на уговорената с договора мораторна неустойка**.

Съгласно т.9.1 от ОУ, в случай на неплащане изцяло, на забавено или частично плащане на която и да е дължима лизингова вноска и на всяко друго изискуемо вземане по лизинговия договор, **лизингополучателят дължи неустойка за забавено плащане в размер на 0.3% за всеки просрочен ден, начислена върху дължимите и неплатени суми по договора**, като лизингополучателят дължи неустойката за забавено плащане от датата, на която не е извършено изцяло плащането на дължимата лизингова вноска, респ. от датата на която не е платено всяко друго изискуемо вземане по договора до датата на окончателното изплащане на дължимата сума. Изчислена по уговорения в

договора начин и съгласно заключението на ССЕ, дължимата по тази клауза **неустойка за процесния период /за периода от 29.08.2017 г. до 29.11.2017 г./** върху неплатените лизингови вноски възлиза на претендирания от ищеца размер **от 5 439.82 лева.**

Ответниците предявяват инцидентен установителен иск за установяване нищожност на клаузата на т.9.1. от ОУ, на основание чл. 26, 1, предл. 3 от ЗЗД.

Предвидената от страните в т.9.1 от ОУ неустойка *е уговорена за забавено изпълнение, като мораторна кумулативна /наказателна/ неустойка.* е уговорена за санкциониране виновното неизпълнение на задължението за плащане в срок на лизинговите вноски. За да се приеме, че дължимостта на тази неустойка противоречи на добрите нрави, то следва да се установи, че неустоечната клауза е уговорена извън присъщите ѝ функции.

Съгласно чл.92, ал.1 от ЗЗД страните могат предварително да определят размера на обезщетението за предполагаемите вреди от неизпълнението, които вреди не е необходимо да се доказват, което е съществен елемент на неустойката. Това е сторено и в настоящия случай - налице е постигнато между страните съглашение, по силата на което неизправната страна се е задължила да даде на другата една парична сума, начинът на определяне на която е посочен в т.9.1 от ОУ, при забава или частично плащане, на която и да е дължима лизингова вноска и на всяко друго изискуемо вземане по лизинговия договор. Съгласно задължителните разяснения, дадени с т.3 от **ТР №1 от 15.06.2010 г. на ОСТК на ВКС, не е нищожна неустойката, която е уговорена без краен предел или без фиксиран срок**, до който тя може да се начислява, тъй като преценката за накърняване на добрите нрави поради свръхпрекомерност не може да се направи към момента на сключване на договора. Нищожна поради накърняване на добрите нрави е единствено клауза за неустойка, уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционни функции и ако единствената цел, с която е уговорена, излиза извън тези функции. Прекомерността на неустойката не я прави а priori нищожна поради накърняване на добрите нрави.

В случая съдът намира, че **процесната неустойка не е уговорена извън тези функции, поради което не накърнява добрите нрави.** Страните са постигнали съгласие размерът на неустойката да бъде определена в процентно съотношение от размера на дължимата сума за всеки ден забава, като са предвидили и максимален размер на дължимата неустойка, независимо от периода на забавата, което не нарушава принципа за справедливост. Процесната неустойка цели да обезщети вредите на лизингодателя, причинени от забавеното изпълнение от страна на

лизингополучателя. При положение, че неустойката е уговорена за периода на забавата, то изцяло в зависимост от поведението на длъжника е докога ще продължи неговата забава. В този смисъл не може да се приеме, че неустойката накърнява добрите нрави, съответно е в нарушение на установените обичайни търговски практики. В чл.9 от ЗЗД е прокламирана свобода на договарянето, позволяваща на двете страни да направят конкретна преценка относно потребността от насрещните престации и тяхната взаимна еквивалентност. Видно е, че страните са постигнали съгласие по така уговорения размер на неустойката за забава.

Предвид изложеното, предявеният инцидентен установителен иск от ответниците се явява неоснователен и правилно съдът го е отхвърлил.

С оглед заключението на ССЕ, установителния иск за дължимостта на **неустойката за забавено изпълнение** е основателен в пълния предявен размер от **5 439.82 лева** за периода от 29.08.2017 г. до 29.11.2017 г.

Съгласно уговореното в **т.12.1.3 от ОУ**, лизингополучателят е поел задължение да **заплати и дължимите суми за застраховане на лизинговото имущество**, като застраховката включва: гражданска отговорност и пълно КАСКО на лизингодателя и се намира в държане на лизингополучателя, последният дължи заплатените от лизингодателя суми за застрахователни прем по застраховка пълно КАСКО, както и сумите за застраховка гражданска отговорност.

От събраните по делото доказателства, вкл. заключението на ССЕ се установи, че дължимата по комбинирана застрахователна полица № 0306C0088 за застраховка „Каско“ и „Злополука“ от 30.11.2015 г. **четвърта вноска на застрахователната премия в размер на 493.75 лева**, с падеж 04.09.2016 г. е платена от ищеца на застрахователя, но **не му е заплатена от лизингополучателя**. Предвид изложеното, установителният иск за платената застрахователна премия по застраховка „Каско“ и „Злополука“ следва да бъде уважен изцяло, както е приел първоинстанционният съд.

Неоснователно се явява възражението на ответниците, че клаузат на т.5.17 от ОУ е нищожна поради противоречие с добрите нрави и поради нарушаване на забраната по чл.37а ЗЗК.

В **т. 5.17 от ОУ** е предвидено, че лизингополучателят няма право да предоставя изцяло или частично ползването на актива на трети лица без предварително писмено съгласие на лизингодателя. Така предвиденото задължение за лизингополучателя да поиска предварително съгласие от лизингодателя, ако възнамерява преотдаването на лизинговата вещ, е в съответствие с нормата на чл.346 от ТЗ, *съгласно която лизингополучателят може да предостави ползването на вещта другиму със съгласието на*

лизингодателя. Както бе изложено по-горе в мотивите, няма как уговорка в лизинговия договор, вкл. Общите условия да е нищожно поради противоречие с добрите нрави, когато е в пълно съответствие с предвиденото в закона. В настоящия случай лизингополучателят **е предоставил ползването на вещта на трето лице без съгласието на лизингодателя, в нарушение на т. 5.17 от ОУ и чл.346 от ТЗ**. Именно това преотдаване е един от изложените от застрахователя мотиви да откаже изплащане на застрахователно обезщетение.

Клаузата на т.5.17 от ОУ не е в нарушение и на забраната по чл.37а от ЗЗК. Тази разпоредба забранява всяко действие или бездействие на предприяти по-силна позиция при договаряне, което е в противоречие с добросъвестната търговска практика и уврежда или може да увреди интересите на по-слабата страна при договарянето и на потребителите. Като недобросъвестни в тази разпоредба са определени действията или бездействията, които нямат обективни икономическо основание, като необоснованият отказ да се доставят или закупят стоки или услуги, налагането на необосновано тежки или дискриминационни условия, или неоснователното прекратяване на търговски отношения. Както бе отбелязано, клаузата на т. 5.17 от ОУ не е в противоречие с добросъвестната търговска практика и увреждаща интересите на по- слабата страна при договарянето, доколкото така предвиденото задължение е изцяло съобразено с разпоредбата на чл.346 от ТЗ.

Предвид изложеното съдът намира, че предявените установителни иски са основателни в пълния им заявен размер, независимо от представените от ответниците доказателства за погасяване на суми в хода на образуваното въз основа на издадения изпълнителен лист в заповедното производство принудително изпълнение. Това е така, защото предмет на установяване в настоящето производство е съществуването на вземанията към момента на подаване на заявлението за издаване на заповед по чл. 417 от ГПК и изпълнителен лист.

Предвид уважаването на предявените установителни иски, съдът е разгледал направеното от ответниците възражение за прихващане на вземанията им за вреди от бездействието на ищеца срещу всяко едно негово вземане, предмет на настоящото дело, до погасяване на по-малкото от тях.

Ответниците твърдят бездействие от страна на ищцовото дружество по отношение на преките му права срещу застрахователя и отказ да защити интересите си като застраховано лице. Твърдят, че от това поведение на ищеца им нанесени вреди, които за „Труфел“-ООД са в размер на 66 000 евро, представляваща застрахователната сума по застраховка „Каско“ на вещта, с която сума са щели да бъдат погасени вземанията по договора за лизинг, както и да бъдат изплатени пари на „Труфел“ ООД. Останалите ответници търпят вреди във връзка с принудително изпълнение - предмет на изп. д. №3464/2016 г. на ЧСИ С Л., които вреди са в размер на 120 937.20 лева.

Въззивният съд изцяло споделя направените от първата инстанция изводи за неоснователност на възражението за прихващане поради недоказаност на претенциите, като на основание чл.272 от ГПК препраща към неговите мотиви. По делото липсват доказателства, че отказът на застрахователя да изплати застрахователно обезщетение по процесната застрахователна полица се дължи на виновно поведение на ищеца, както и че твърдените от ответниците вреди са пряка и непосредствена последица от поведението на ищеца. Затова правилно възражението е отхвърлено като неоснователно.

При съвпадане на изводите на двете съдебни инстанции, обжалваното решение следва да бъде потвърдено като законосъобразно и правилно.

При този изход на делото и на основание чл.78,ал.1 от ГПК, на въззиваемото дружество „БМ Лизинг“ ЕАД се дължат **разноски** за тази инстанция за юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лева съгласно чл.25,ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.272 от ГПК, Софийският Апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260589 от 18.12.2020 г. на Софийски градски съд, ТО, VI-22 състав, постановено по Т.д.№ 2353/2018 г.

ОСЪЖДА на основание чл.78,ал.1 ГПК „Труфел“-ООД, ЕИК-203154094, „Ава Голд 2008“ ЕООД, ЕИК-200403494, „Терремото“ ЕООД, ЕИК-201885232, В. Г. Н., ЕГН-*****, Е. П. Н., ЕГН-***** и П. Ц. Н., ЕГН-*****, **да заплатят на „БМ Лизинг“ ЕАД, ЕИК-131072664 сумата 300 лева разноски за юрисконсултско възнаграждение за въззивната инстанция.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____